

הרגליים על הקרקע

היה זה יוספוס פלאביוס שכתב על אנשי הגליל: (הם) אנשי מלחמה מנעוריהם... מעולם לא שלט מורד-לב באנשים ומעולם לא חסרה הארץ גברים... בעבודות האלה נוכח מחדש מי שהיה המפקד הראשון של גוש הגליל-התחתון מטעם ההגנה, כיום אלוף-מישנה (בדימוס) ומבקר מפא"י נחום שדמי.

כתב שדמי על פגישתו הראשונה עם הגליליים: "הם קסמו לי בעמידתם האיתנה במלוא רוחם כפות רגליהם על הקרקע... הגליליים הקרובים באופן מיוחד ללבו של שדמי היו בני יבנאל, משמרי-השלושה ובית גן השכנות, מחוספסים ונוקשים, שהכירו כל דרך ושבל בצפון ונתנו את טובי בני-הם על הגנת עמק-הירדן וטבריה, בצרועת עזה ובשיירות ירושלים."

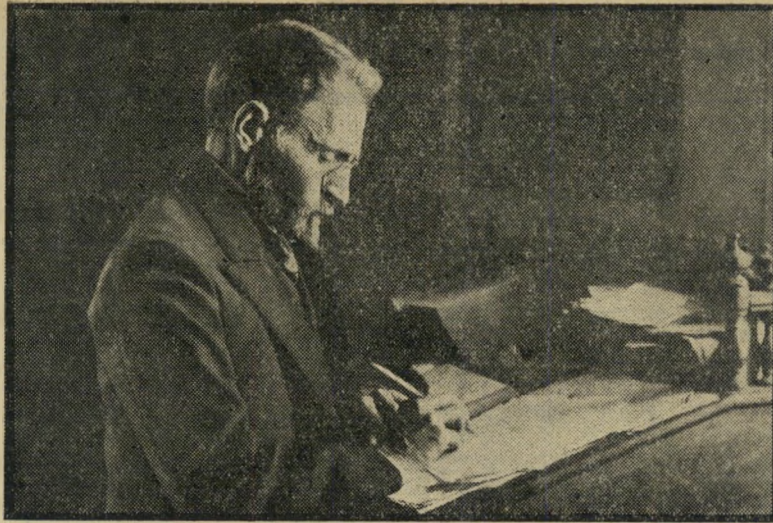
נשק בכיירות. לקראת כל יום עצמאות נהוג להעלות פרשיות גבורה של הנוער, שאיבד במלחמת העצמאות כלבו יותר מ-8000 מבחיריו.

שלושים מאלה היו אנשי יבנאל, המושבה הגלילית בין הרחבת לים כינרת, שנוסדה בשנת 1902 על-ידי איכרים עבריים שנאלצו לנטוש את המושבות בגולן שמעבר לירדן (בשטח סוריה של היום). וכפי שגוספר ה"ספר לזכרם, בקעה זו ונערים אלה (הוצאת מסדה, 235 עמ'), שיצא בימים אלה לאור, היתה לנוער היבנאלי מסורת נכבדה.

אבותיהם קנו נשק הגנה בכיירות (בעיקר אקדחי מאוזר ורובים תורכים ויווניים). והם עצמם היו רגילים בימי מתיחות ש"מרי פעם עובר בשות הטנור של ועדת-המצב ואוסף חברה לפעולות."

כריכים בצמח. בני יבנאל היו בין כ"ג יורדי סירת המיסתורין שאבדה ללא שרד בשליחות חבלה בבתי-הויקוק הצר-פתיים בטורקיה, בין אנשי לח"י שהעדיפו ליפול מנשקם הם ובלבד לא ליפול בידי כוח משטרה בריטי שהקיף את מחבואם ביבנאל, בין הנוטרים שהגנו על התחבורה של ראשית מלחמת העצמאות בטנורים פתו-זים.

* אביו של אלוף-מישנה אחר בצה"ל יששכר (א"סכה) שדמי, כיום מנהל מגדל שלום בתל-אביב.

עיתונאי בניהודה עיניים בווערות, גבות שיערות

תחבורה המכונית בחיתולים

ראשי המשק הישראלי רוצים לא רק להשתלב בשוק האירופי. יש להם גם כוונה אשליות נוספות. אחת מהן היא, כי רמת החיים בארץ הולכת ומתקרבת לרמת-החיים האירופית. לשם הוכחה מובאות, בין השאר, סטטיסטיקות של העלייה הבלתי-פוסקת ב"התקנת כיריגו ומכוניות-כביסה", טלפונים וטאפטים על הקירות.

גם ריבוי המכוניות הפרטיות מובא דרך קבע כעדות. שלא לדבר על הבטחת שמי-עון פרס שלא רחוק היום כי תהיה לכל פועל (עברי) מכונית.

המספרים שפרסם משרד-התחבורה מדי ברים לשון אחרת. נכון שמספר המכוניות הפרטיות בארץ גדל ב-15 השנים האחרונות כמעט פי עשר (92.791 ל-9578). אבל גם נכון כי בממדים אירופיים תפוצת המכונית בישראל היא עדיין מצוינות.

שעה שבארצות מצוינות על כל אלף תושבים 35 מכוניות, הרי מצוינות בצרפת 182 מכוניות על כל אלף תושבים; באנגליה — 123; באיטליה — 91; שלא לדבר על יוון — 96. המדינה האירופית היחידה בה תפוצת ה-

היו ביניהם אנשים מופלאים כבני משפחת קורקיני, שראשה עלה ארצה בראשית המאה. זה היה גאפון איבנוביץ' קורקיני, כומר פרא-בוסלבי מעיירה על גדות הוולגה שהתייהר. או המורה לטבע מביית-הספר היבנאלי, ש' הופיע באמצע הקרב המר על צמח כשביריו כריכים וכדי-מים, על-מנת להשביח בהם את תלמידיו שיצאו למערכה (כמה מנופלי יבני אל היו בני 16—17 בלבד).

חמור לטבריה. לנוער היבנאלי היה גם חוש החמור גלילי מיוחד במינו. לא כי דוגמת אותו לילה, בעמדה קדומנית בטבריה. עת סברו כי הרישורש בשטח מבשר התק-פת אויב. הם הטילו רימונים על שמאל ועל ימין, ולמחרת בבוקר זיהו את האויב — חמור מרוסק.

וכאשר היבנאלים החרימו מכונית לטובת ההגנה, הם עשו עבודה יסודית באמת. הם חקרו את הנהג: "איזה סוג אויר יש בצמי-גים? מאיזה עץ בנוי הארגז? איזה סוג של מים מכניסים למצנן?"

אחר-כך עברו לחקירה אישית: "מה אורך רגליך? מה עובי העור שלך? מה אורך הצוואר?"

הנהג עמד, כנראה במיבחה. כי מייד הוחלט לגייס גם אותו ולהשביעו, תוך כדי הרי-מט ל"גניס". אני נשבע להיות נהג טוב וממוש-מעי!

מכונית הפרטית כמעט זהה לזאת של יש-ראל — 36 לאלף — היא גרמניה המזרחית.

עיתונות

בשביל מי טובה ירושלים?

ב-1863 היה מספר היהודים בארץ 15 אלף ורובם המכריע חי בארבע הארצות (ירושלים, חברון, צפת, טבריה). זה היה ציבור קוראים גדול מספיק ומרוכז מספיק, וכך קראה באותה שנה אור העיתון הארצישראלי הראשון — הלבנון.

תוך חודשים מספר נולד לו גם מתחרה — החבצלת. שני העיתונים-הנחשונים סיפקו חדשות, עיבדו ידיעות-חוק, פירסמו רפורטזות (למשל על לבטוי של תלמיד חדש בבית-הספר החקלאי מקוהה-ישראל). כמו במופת האמנות היו עיתונאים לחממים. כמו במופת האמנות היו טפלות, אחת המטרות העיקריות לעטו של העיתונאי-הרב סוללימן מנחם מני, החכמי באשתי (רב) של חברון.

בעיתונות כתב כי מי שרוקן ידע לכונוב. מחוקר ארץ-ישראל אברהם משה לונץ (ש' שהתעורר בגיל 25 מרוב שקייה על לימודיו), ועד יואל משה סלומון, שליטר בסחון גם הוציא עיתון נוסף (יהודה וירושלים). אותו כנר כאשר החליט ליישב את פתח-הקפה ב-

שנת 1878. **איש מן היישוב.** חוקרת העיתונות הארצישראלית גליה ירדני הציבה יד ל"לפועלם של עיתונאים אלה, כינסה מפרי עטם של 11 מהם בלקט של ענבים (היר צאת מוסד ביאליק: 184 עמ'). מעניינות במיוחד הן הידיעות של עיתונאי ירושלים מלפני 80 — 100 שנה:

● אליעזר בן-יהודה (לשעבר פרלמן ור לפני כן אליאנוב), מחייה-הלשון השחפני, שהוציא לאור חציית-ריסר עיתונים (ביניהם: מבשרת-ציון, הצבא האורז). על יתרון ארץ-ישראל: "טובה פאריס לרועי וזונת, טובה לונדון למבקשים עושר, וירושלים ליהודי אוהב עמו באמת."

● זאב יעקב, מורה, היסטוריון ותושב זכרון-יעקב, על חשיבות ההגנה העצמית: "האיש אשר ינחל מכה ולא ישיב מכה אינו מן היישוב."

● שמואל פראלי, חלפן ואוסף-מטבעות, על בנות המושבות החדשות: "כולן יפות ונעימות, לחיהן מתאדמות כשושנת העמקים ועיניהן גדולות ובעורות קעיני היעלה, גבר תיהן ושמרותיהן שיערות ומשליכות צל נעים ונפלא."

מה תגידו עליה? ...

אין כמוה - החולצה החדשה של "להב" סרוגה - CROCHET - מי אקרילן

חולצות קרושה של "להב" מי אקרילן חזקות וכביסות קלות ורעננות ותמיד נראות חדשות

להב

החולצה המלהיבה כל גבר ו... אשה